

Bohumil Laušman nebyl v mládí váhavým politikem, jednal vždy intuitivně podle svého svědomí, jež v dětství utvářel jeho otec, venkovský učitel, i četba historických vlasteneckých románů se sociální tematikou. Masarykovo morální heslo „Tábor je náš program.“ přijal absolvent obchodní akademie za své a zaníceně ho propagoval. Nechápal ho však v náboženském, ale v politickém a sociálním smyslu. Sociální program odvozoval přímo z národních tradic a jako jeho reprezentantku si vybral sociální demokracii, do níž po maturitě vstoupil. V denních soubojích místní politiky ve východních Čechách pak cílil, jak sám říkával, „rudé“ komunistické a „zelené“ agrární demagogii. Přesvědčení o morálním ospravedlnění podněcovalo přímocnost v politické činnosti, v níž dokázal využívat žurnalistické, rednické a organizační nadání. Díky dynamické osobnosti byl po deseti letech regionální politiky zvolen za Pardubicko do Národního shromáždění, v jednatřiceti letech se stal nejmladším poslancem.

Laušmanova politická hvězda začala stoupat po mnichovských událostech, v době, kdy hrozilo, že zmizí i zbytky demokratického pluralismu. Jako příslušník mladé nezkompromitované generace organizoval vznik druhého parlamentního uskupení, Národní strany práce. Schopný organizátor prokazoval nejen odvahu, ale i smysl pro realitu, když v nové, křehké straně usmernoval některé radikály, a dokonce se zasazoval, aby bývalí komunisté vstupovali do NSP pouze po proverkách. Postoj západních velmocí v době Mnichova viděl jako zradu, politiku Sovetského svazu označil za vyderacskou. Když nacisté zřídili protektorát, Laušman se aktivně zapojil do odboje, v němž se na rozdíl od některých svých vrstevníků dokázal povznést nad odpor ke „starému stranictví“, a aniž by to některé členové PÚ tušili, pracoval dokonce v souladu s Premyslem Šámalem na tom, aby bývalí vedoucí politici předmnichovských stran měli v PÚ vliv.